

X

Покинувши Фесенка та Бородавкіна, Комашко з Мавродіним швиденько пішли вулицею на гору до монастирської гостиниці. Комашко, роздратований нахабним Фесенком, довго не міг заспокоїтись. Він не йшов, а сливень біг на гору. Мавродін ледве встигав поспішати за ним.

— Вікторе Титовичу! Чого це ви так біжите? — спитав в його Мавродін і придержав за руку. Я ледве поспішаю за вами.

— Втікаю од лихого чоловіка, — обізвався Комашко. — Такий молодий хлопець, тільки що вийшов з університету, а вже такий нахабний, такий збавлений! Один вид такого нікчемного чоловіка збурює усю душу.

— Вікторе Титовичу! Не зачіпайте ви отого Фесенка, — сказав Мавродін. — Ви знаєте, який тепер небезпечний час. Оці Фесенки покопають кругом вас ями, а ви незчуетесь, як впадете в ті ями.

— Як не зачіпати! Треба бити його, по чому влучиш, треба катувати лихих людей; писати за їх, кричать на весь світ, щоб люде знали їх, стереглися їх, карали громадським осудом, — говорив Комашко голосно на усю улицю.

— Голубчику! не кричіть, бо тепер і стіни й оці миршаві акації слухають. Ви людина палка, щира, одкрита, а ці люде хитрі, потайні. Теперечки навіть такі нікчемні невеличкі людці, як, приміром, Фесенко, з'їдять вас без солі... Ми втратимо луччих людей, людей інтелігентних, і нічого не вдіємо, — обізвався Мавродін стиха.

— Невже нам тільки мовчати та дивитися! — обізвався Комашко вже тихіше. — Куди не глянь, скрізь бачиш здириство, нечесність, грубу матеріальність, егоїстичність або бачиш пришиблених людей, людей нужденних, убогих. І тільки де-не-де блищать вогні...

— І ті вогні згаснуть, бо їх погасять, як не будете стерегтись. Я син грецького купця й розумію, як треба в житті братись на хитрощі, щоб не загрузнути в багні, — обізвався Мавродін.

— Я й забув, що ви хитроумний Уліс. Але я боюся, щоб ви часом з своїми хитрощами не притаїлися та й не заснули з своїми ідеалами десь у закутку. Треба войдуватись, боротись та викручуватись. Тепер час боротьби, — сказав Комашко.

— Не час одкритої борні тепер. Пролазьте то скоком, то боком поміж Фесенковими та іншими ямами, то, може, щось і зробимо для письменства, для народу, для його просвіти та матеріального добробуття.

— Хитрий ви з біса! — сказав Комашко.

Він вже трохи прохолов і заспокоївся. Спинившись під акаціями, він скинув капелюш і обтер хусточкою гарячий піт з лоба.

Приятелі розійшлися. Комашко пішов до Навроцьких. Мавродін повернув гуляти над море. До Бородавкіна він не пішов, щоб часом не стикнутись з Фесенком.

Комашко зайшов в номер і не застав Навроцьких дома. Горнична сказала, що пани пішли гуляти на гори над море, а панни побігли купатись.

Комашко пішов через монастирський город і і вглядів над горою старого Навроцького та його жінку. Вони сиділи на камені й дивились на море. Він побіг до їх. «Якраз випав добрий час поговорити з старими насамоті за свою справу», — подумав Комашко.

— Добривечір вам! — промовив Комашко, кланяючись Навроцькій та Навроцькому.

— Доброго здоров'ячка! От несподіваний і завжди і сподіваний для мене гість! — сказав Навроцький, схопившись з місця й подаючи йому обидві руки.

Комашко привітався до Навроцької. Вона показала холодним поглядом, холодною міною, що Комашко був для неї не тільки несподіваний, але й небажаний гість.

— Сідайте, будьте ласкаві, коло нас, проти неба на землі, як кажуть на селі: отут на камені, — сказав Навроцький.

Комашко сів поруч з Навроцьким.

Навроцька пиндючилась і дивилась пильно на море, неначе вона вгляділа там якесь диво.

— Чи давно вернулись з Кишинева? — спитав Комашко в Навроцького.

— Вчора. Позалатував деякі дірки в канцелярії та й махнув на Великий Фонтан до своїх, — сказав Навроцький. — На лихо, ще й председатель наш махнув на ціле літо за границю; роботи в мене по самісіньку шию.

— А де ж Олександра Харитонівна та Марія Харитонівна? — спитався Комашко.

«Нащо йому моя Маня здалася? Чи не думає він часом присвататись до моєї Мані? Мабуть, прочув та рознюхав, що в неї двадцять п'ять тисяч приданого... Я йому покажу Маню!» — думала Навроцька, насупивши брови.

— Харитоне Кириловичу! Я прийшов до вас з великим задля мене інтересом. Я люблю Олександру Харитонівну і прошу в вас її руки. Прошу за це й вас, Раїсо Михайлівно, — обернувся Комашко до Навроцької з делікатності.

— Голубчику! Вікторе Титовичу! — крикнув Навроцький і схопився з місця. — Кращого зятя для своєї Сані я й не бажаю.

Комашко встав і собі з місця. Навроцький обняв його й тричі поцілував.

«Ще й цілується... Ото велика радість! Чи то варто?» — подумала Навроцька.

— А ви, Раїсо Михайлівно, не будете проти мене? — спитався Комашко в Навроцької.

— Я?... Я нічого не маю проти вас. Та я й не мати для Сані. Вона мене ні в чому не слухає і в цьому ділі, напевно, не послухає, — сказала Навроцька, цідячи слова неначе через густий цідилок.

— Хоч буде з ким поговорити по щирості, — сказав Навроцький. — А то знаєте, як у нас буває: гм... гм... з панами говори, та й бійся; з товаришами говори половинкою язика; з начальством говори тільки кінчиком язика; з чужими говори обачно й стережись; тільки з жін... — сказав Навроцький та й замовк і прикусив язика, зирнувши на жінку скося.

«О! вже заляпав не кінчиком язика, а цілим лопатнем до самої пельки», — подумала Навроцька.

— Ота машкара на мені при людях намуляла вже добре щоки, — знов обізвався Навроцький. — А перед вами, Вікторе Титовичу, мені якось вольніше говорить. Саня вас любить, — я це знаю, але, бачте, в теперішніх деяких дівчат увійшов якийсь новий дух, хоч дух не злий; вона морочить мене з тими вищими курсами. Припала їй охота вчитись в університеті.

— Я за це знаю. І цей університет став мені на дорозі до щастя. Але я не проти університету, — сказав Комашко.

— А я б хотів, щоб моя Саня не втратила вас; буде мені шкода вас, — сказав Навроцький і чогось засмутився. — Сказати правду, Саня таки любить поставити на своєму, бо вона таки нездатлива, а я їй ні в чому доброму не спиняю й не заважаю їй.

В той час по вузькій стежці, що виляса по крутій горі, йшли з купання Саня та Маня з горничною.

Навроцький вглядів їх і махнув до їх рукою: йдіть, мов, швидше, гостинця дам. Панни вийшли на гору. Комашко побіг їм назустріч і привітався до їх. Він глянув на Саню, і його здавило коло серця. Саня зблідла, схудла. Щоки позападали, очі пригасли, і тільки на середині блідих уст притаївся рум'янець, неначе на листочках рожі в осередку, що в'яне й посихає на сонці в страшенну спеку.

«Ще місяць перед цим була свіжа, як квітка цвіла, а тепер така стала, як квітка в'яла», — подумав Комашко й зітхнув. Він прочитав на її блідому виду, як у прозірній книжці, усі муки, які вона перетерпіла за той місяць, догадався, що вона дуже перепечалилась.

Тілиста Маня сіла, притулилась до маминого плеча й одсапувала. Саня ніби впала на камінь коло батька.

— Саню, моя дитино! Віктор Титович просить твоєї руки. Я кращого зятя для себе не бажаю. Що ти скажеш нам на ці слова? — спитав батько в Сані.

Саня тепер придивилась до Комашка при світлі сонця. Він стояв перед нею з блідим лицем, з запалими очима. Гострий блиск його очей згас. Вона вгадала по його очах усі муки його серця й трохи не заплакала.

— Вікторе Титовичу! Ви знаєте мої думки, мої мрії, мої бажання. Я не поступлюсь ними ні за яке щастя в світі, бо я наважилась добути своє, — сказала Саня.

— Бачте, моя Саня трохи уперта й не дуже-то здатлива, але вона правдива людина, — обізвався Навроцький. — Саню, ти тікаєш од свого щастя, — сказав старий і задумався, похиливши голову.

Усі замовкли. Саня дивилась вниз на обгорілу од сонця землю. Усі неначе звідкільсь ждали відповіді, а відповідь не надходила.

— Я ладен для вас на усяку жертву, — обізвався Комашко. — Покажіть мені на ту жертву, і я її для вас принесу.

— Ви мій ворог. Доки вас не знала, я була щаслива. Ви вкрали спокій моєї душі, мого серця, вкрали мої мрії, мої дороги, золоті мрії. В нас був кружок з моїх товаришок по гімназії. Я зросла вкупі з ними, вчилась з ними. Я любила їх, як своїх сестер, більше од своїх сестер... Ми збирались в Мурашкової, читали книжки, набирались просвіти; там склався наш світогляд, наш погляд на світ, на життя. Ми постановили собі, якою стежкою повинно йти життя кожної з нас. Деякі з нас присвятили себе вищій просвіті; декотрі постановили собі йти в народ; дехто хапався за педагогію. То був наш рай! Які золоті мрії роєм вилися в наших головах! Я була по-своєму щаслива. А ви ворогом увійшли в мій рай і вкрали мій спокій, вкрали моє щастя, — говорила Саня, і її голос затрусивсь якимось жалібно.

Вона схопилась з місця й була ладна утікати. Комашкові здалось, що вона хоче бігти над кручу. Він знав її нервову, поривчасту вдачу, стривожився й недоброчіть вхопив її за руку.

— Олександро Харитонівно! Я покину місце. Ми покатаємо в Петербург. Я напитаю там скарбову чи будлі-яку іншу службу. Будете ходити на курси, тільки не кидайте мене, — промовив Комашко з таким палом, що Саня одразу зблідла.

Вона в одну мить зрозуміла, що Комашко приносить для неї велику жертву й більшої не може принести. Очі в неї блиснули радісно, неначе сонце виглянуло з-за хмар в негідь та сльоту.

— Коли так, то я ваша навіки, — сказала Саня й подала Комашкові обидві руки. Навроцький встав і поцілував дочку, а потім поцілував Комашка.

— От і добре! — промовив Навроцький. — Гм... гм... Я такий радий... хоч стань над оцею кручею та й співай. — Навроцька глянула на його скоса.

«Здурів старий! ще справді утне пісні», — подумала вона.

— Неначе душа моя почувала, що ви будете нашим. Я полюбив вас од того часу, як вперше побачив вас в своєму домі, Вікторе Титовичу, — обізвався Навроцький. — Та ти б, Саню, покинула думку про той університет; тепер буде в тебе дома свій університет.

— Ні, тату, не покину. Я вже зовсім готова до екзамену. Мені вже не випадає за те й говорити, що вища просвіта потрібна убогим дівчатам для шматка хліба. Потрібна вона усім нам. Ми не вмітимо виховати дітей, не вмітимо розвивати їх розум, дати добрий моральний розвиток, направу...

Саня скоса поглянула на Раїсу Михайлівну. Навроцька вловила той косий погляд і втямила натакання...

«Це вона шпурляє в мій огород камінням», — подумала стара Навроцька.

— Зберуться, наприклад, гості, — говорила далі Саня. — Мужчини балакають про серйозні питання; молоді панічки виробляють собі принципи, вияснюють собі усякові погляди, а жінки сидять, раз у раз тільки кліпають очима й пропадають з нудьги, бо нічого не розуміють і нічим не цікавляться. Недурно ж вони зараз заведуть розмову про театр, за акторів, за артистів, а потім звернуть розмову за своїх горничних, куховарок і добираються часом і до двірників.

«Йй-богу, стріляє таки просто в мене! — подумала Навроцька. — Вчора в нас з Бородавкіною за чаєм тільки й мови було, що за куховарок».

— Ваша правда, Олександро Харитонівно, — обізвався Комашко. — Наші панни, як тільки виплигнуть з гімназії..

Старій Навроцькій чомусь здалося, що її влучила куля в самісінький лоб. Вона не стерпіла.

— Який тон! Хіба панни кози чи зайці, що вони плигають? — обізвалась Навроцька.

— Гм... Трохи, трохи схожо, — сказав Навроцький.

— Як вискочать з гімназії, то зараз тягнуться за аристократизмом, — говорив далі Комашко. — Вони мріями ганяють по багатих салонах, марять за убори, їм треба або модної французької мови, або панської офіційної великоруської. Український язик вони викурюють з дому, бо ним говорить простий народ. Просвічена українка первий ворог України й українського народу, бо вона відрізняє ще в колісці своїх дітей від народу.

Саня глянула просто в очі мачусі. Навроцька почувила, ніби куля вдарила її в самісіньке серце.

— В мене так не буде. О, я не вижену народної мови з своєї сім'ї, — обізвалась Саня.

«Ще й не вінчалась, а вже говорить за своїх дітей. Пропаде моя Маня! Усякої небезпечної нісенітничі отут наслухається».

Навроцька почувила, що вона уся ніби наскрізь прострелена, схопила свою Маню за руку і встала з місця.

— Ходім, Маню, та зготуємо чай, ніж маємо гаятись отутечки, — сказала вона до своєї дочки.

Стара пішла з дочкою через вигон, і незабаром її й Манина постать заманячили між хрестами та могилами монастирського кладовища, кудювилася стежка. Комашко дивився їм услід і думав: «Там тобі місце! сама втекла од живих людей на моральне кладовище і дочку потягла; заморозила живцем молоду чесну добру дівчину і з живої, гарної на вроду дівчини зробила єгипетську мумію».

Батько з дочкою та Комашком сиділи й мовчали.

Червоний світ сонця облив високий берег, високі кручі. Небо було чисте, синє, як шовковий синій намет. Море лисніло. Сиза легка імла впала на далеке море. Тиша, тепло. Якась благодать розлилась в небі, на морі й на землі. Радість, спокій злинув на серце молодого Комашка. Щастя розворушило його серце, зачепило його гуманні мрії.

— Усей вік свій до самої смерті не забути мені цього пишного вечора, — тихо й неначе сам до себе обізвався Комашко. Ці слова були ніби луною його передніших потаємних думок, його щасливої душі.

«Думи мої неначе летять на крилах. Мислі мої ширшають, серце стало гарячіше, — думав Комашко. — Я ладен вхопити в обнімочок весь світ, бо неначе вдруге на світ народився».

— Добре жити для себе, але сто раз вище й краще жити ще й для других людей, нести між люде добро, розсипати гуманні ідеї, дбати за людське щастя, жити для високих ідей і вмерти за їх, — знов обізвався Комашко, неначе розмовляючи сам з собою.

— Гм... Може, ваша й правда, — обізвався Навроцький, — але... але...

— Моє серце каже, що ваша правда, — обізвалась Саня.

— Але, дочко, гм... гм... ти таки добре загониста, та й, ви, Вікторе Титовичу, загонисті в думках. В житті, гм... коли б ви часом не загнались... бо в житті — буває усяково...

— Тепер життя людське в нас поламане, покалічене, покручене, — сказав Комашко.

— Але, бачте, гм... треба й для себе жити, й дбати, і себе не забувати, — знов обізвався старий.

— Без загонистих людей, без ідеалістів не було б ворущіння навіть в житті історичнім. Стояло б болото й застоялось би, і в йому розплодились би жаби, та пуголовки, та усякі гади, а чаплі та бусли дибали б собі спокійненько та хапали б їх для своєї поживи. Історія й людське життя часом вимагають людських жертв, — сказав з пафосом Комашко, і його очі блиснули; голос став голосніший і твердіший.

— Воно, бачте, тее-то, так, але... гм... луччих людей часом палили в багатті, — обізвався Навроцький.

— Нехай і палили, але з того попелу повсталала жива сила, — сказав Комашко, — а її ніколи не сплять лихі люде.

Саня глянула йому в очі.

«Я з тобою ладна й в вогонь кинутись, — подумала вона. — Згориш ти — згорю й я».

Старий батько похилив голову й задумався... Турбота заворушилась в його серці...

Сиза імла розстелялась по морі. Скелі ніби жевріли жаром на сонці. Море, гладеньке й лиснюче, лежало в скелистих берегах, як дороге дзеркало в темних рамах. Був той вечірній пишній час над морем, коли жива душа несамохіть розімліває; почутливе серце знехотя стає живіше, добріше й почутливіше.

— Ніяка сила не спроможеться погасить в мені святого вогню, — тихо обізвався Комашко.